

Editor: Claudiu Popescu

Copertă: Flory Preda

Tehnoredactare: Florența Sava

Corectură: Georgeta Nicolae

Copyright © 2018 Editura Prestige

Notă: Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate
în această lucrare revine exclusiv autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STRĂINU, EMIL

Atacuri, conflicte, agresiuni extrasenzoriale / gen. bg. (rez.) dr.

Emil Străinu... cu Mihail Vinogradov. - București : Prestige, 2018

ISBN 978-606-8863-52-8

I. Vinogradov, Mihail

159.9

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

ISBN: 978-606-8863-52-8

Gen. bg. (rez.) dr.
EMIL STRĂINU
Coordonatorul Colecției
NEW ILLUMINATI FILES

DESPRE

**ATACURI, CONFLICTE,
AGRESIUNI
EXTRASENZORIALE**

CU

MIHAIL VINOGRADOV

PRESTIGE
București – 2018

CUPRINS

Introducere	
Despre autor: „strângătorul extrasenzorilor”	5
Din biografia lui Mihail Vinogradov	9
Prefață	
Cercetări sub parafa „strict secret”	13

PARTEA I

DESPRE NATURA EXTRASENZORIALULUI, DE CARE ERAU FOARTE INTERESAȚI STALIN, HITLER, SERVICIILE DE INFORMAȚII ȘI ANCHETATORII DIN SUA	19
--	----

PARTEA a II-a

ÎN SPATELE CULISELOR „BĂTĂLIEI EXTRASENZORILOR”	57
Șapte cele mai frecvente întrebări puse de telespectatorii postului TNT	58
Cele mai interesante opt experimente ale „Bătăliei”	83

PARTEA a III-a

30 CELE MAI RĂSUNĂTOARE DOSARE, CARE AU FOST CERCETATE CU SUCCES ÎN CENTRUL LUI VINOGRADOV	105
--	-----

Genetica și cibernetica, erau considerate până nu de mult erezie

În sfârșit, noțiunea de „extrasenzorial” a intrat în cotidianul nostru. Indiferent de atitudinea diverselor pături ale populației, de la simpli cetățeni și până la înalți funcționari ai statului, extrasenzorialul există și, în ciuda încercărilor de a o interzice, continuă să-și întărească poziția din societate.

Giordano Bruno a fost ars pe rug de „sfânta” Inchiziție, dar Pământul își continuă la fel rotația. Acest exemplu evocă faptul că fenomenul și atitudinea oamenilor față de acest fenomen, de multe ori, din păcate, sunt neadecvate unul față de celălalt. Voi lua un exemplu dintr-un mediu mai apropiat. Metoda de identificare a oamenilor după amprente și-a făcut loc în criminalistică în decursul a mai bine de 100 de ani, iar acum nicio anchetă nu se descurcă fără dactiloscopie.

Și e adevărat – nu numai luptătorii decedați ai trupelor speciale trebuie identificați după moarte. De multe ori, și oamenii simpli, în caz de moarte neașteptată, dacă la ei nu s-a găsit niciun act de identitate, pot fi identificați doar cu ajutorul bazei de date dactiloscopice, mai ales în cazul infractorilor. Dacă într-o astfel de bază de date ar fi introduse informații despre fiecare cetățean, posibil că acest lucru i-ar opri pe mulți de la diverse infracțiuni, iar altora le-ar complica săvârșirea acestora, permițând organelor de drept să determine participanții la infracțiune.

Altă știință – genetica – a parcurs o cale lungă în țara noastră până la recunoașterea totală. Chiar o cale mai tragică

decât dactiloscopia. Dacă dactilosciști erau defăimați, geneticienii erau trimiși în lagăre de muncă. Deoarece, conform parerii unui număr mare de pseudosavanți – dar în schimb savanți de partid – noi eram „copiii partidului și ai guvernului”, și nu copiii părinților noștri. Abia recent, genetica, în sfârșit, și-a ocupat locul meritat în medicină, biologie și desigur în criminologie. Este suficient să amintim despre cercetarea ADN: o simplă COMPARAȚIE a grupelor sanguine este de mare ajutor în criminalistică, de zeci de ani.

În decursul mai multor decenii, serviciile secrete de pe tot globul utilizau detectorul de minciuni pentru depistarea spionilor din structurile sale și pentru identificarea trădătorilor. Deși în ziua de astăzi detectorul de minciuni (poligraful) este larg utilizat în practica judiciară, încă nu există o bază legislativă pentru recunoașterea rezultatelor cercetărilor pe poligraf, în calitate de probe incontestabile. Mai mult, suspectul are dreptul de a refuza proba la poligraf. Dar, în ambele situații, metoda aprecierii adevărului în declarațiile unui om se utilizează peste tot, iar instituțiile de învățământ pregătesc specialiști care lucrează cu poligraful, pentru servicii secrete și organizații civile.

Încă un exemplu: hipnoza, la fel, și-a făcut loc în practica medicală de mai bine de 100 de ani, iar astăzi este utilizată de specialiștii celor mai renumite clinici de psihiatrie și chiar are propriul institut de cercetare specializat. Hipnoza este învățată și de criminaliști, ca metodă ajutătoare în descoperirea infracțiunilor grave, iar mediul criminalilor utilizează de mult elemente ale hipnozei pentru comiterea infracțiunilor.

Trebuie remarcat că anumiți extrasenzori, clarvăzători și prezicători, totuși primeau aprecierea puterii. În Rusia – mai ales acei care erau apropiați de Biserica Ortodoxă. Alții, cum a fost Serafim Sarovskii, erau apreciați în timpul vieții. Este cunoscut faptul că îi cereau ajutor membrii familiei țariste. De

cele mai multe ori, clarvăzătorii erau apreciați după trecerea în neființă și chiar erau trecuți în rândul celor sfinți. Și astăzi, Biserica Ortodoxă are „stareți clarvăzători” deja recunoscuți, care sunt încă în viață și „activi”.

Extrasenzorialul a fost foarte solicitat în anii 30, la cel mai înalt nivel de stat. Doi tirani ajunși la putere, aproape în același timp, în două dintre cele mai puternice țări în acea perioadă, au dorit dominarea mondială.

Primul, care nu și-a ascuns interesul față de supranatural, în interesul consolidării puterii personale, care a încercat utilizarea fenomenelor mistice, a fost Adolf Hitler. Emisarii săi s-au împrăștiat prin toată lumea și studiau acest aspect în mod deschis.

Iosif Stalin nu-și afișa public interesul către supranatural. Dar nici nu-l ascundea față de persoanele apropiate lui. Din ordinul lui, în ani '30, în cel mai feroce, pe atunci, serviciu secret a fost creat un laborator secret de cercetare a fenomenelor „mistice”. Anume din dispoziția lui Stalin, au început cercetări speciale ale acestor probleme în instituții de spionaj și contraspionaj. Deosebit de binevoitor era Stalin față de un extrasenzor puternic al vremii – Wolf Messing, care a străbătut toată Uniunea Sovietică cu reprezentații demonstrative. Avea o susținere necondiționată din partea „tatălui popoarelor”.

Este bine știut că serviciile secrete ale multor țări, inclusiv și KGB, aveau și au preocupări privind studiul fenomenelor paranormale, ale psihicului uman și capacităților extrasenzoriale, în scopul utilizării lor, în interese de stat. Aproape concomitent cu cercetările din al III-lea Reich și URSS, laboratoare similare au fost create în Japonia, SUA, Anglia, mai târziu, în Israel. O mică parte din aceste cercetări a devenit publică, cea mai mare parte rămânând „strict secretă”.

De exemplu, abia recent, serviciul secret al Marii Britanii, MI-6, a desecretizat o serie de rapoarte privind cercetarea extrasenzorialilor și chiar a făcut public câteva instituții care activează în acest domeniu pentru CIA. Rapoartele sunt traduse în limba rusă și publicate în totalitate pe Internet.

Personal, m-am confruntat cu studierea supranaturalului încă din „copilăria” mea psihiatrică. Eram asistentul profesorului Vasilii Mihailovici Banișikov. La catedra lui erau studiate Roza Kuleșova și Giuna Davitașvili, iar organizarea tehnică a acestor studii mi-a încredințat-o Banișikov. Mai târziu, în calitate de tânăr hipnoterapeut, eram invitat la o serie de experimente foarte interesante, iar după susținerea disertației, specialist civil încă, am devenit consilier permanent într-o instituție militară. Peste puțin timp – deja în calitate de gradat – am preluat conducerea cercetărilor speciale în domeniul psihologiei și psihiatriei militare.

Așa că, astăzi, activitatea de utilizare a capacităților extrasenzoriale în criminalistică o conduc bazându-mă pe cunoștințe vaste și pe o practică bogată. Subliniez, interesul meu este concentrat anume pe sfera studierii capacităților extrasenzoriale ale omului.

Vreau din start să-mi exprim poziția față de acele fenomene, care, din necunoștință de cauză, din ignoranță sau din motive de propagandă, sunt atribuite în popor misticului, denumite erezie sau prostie. Tot ceea ce la mulți sceptici provoacă o reacție negativă – blestemul, deochiul, magia și vrăjitoria și, desigur, toate felurile de suprasensibilitate – toate acestea au o bază, o esență materială. Bază fizică, chimică, electromagnetică, energetică. Rolul enumerării acestor termeni se reduce la explicația că magia, în ansamblu, și extrasenzorialul, în special, au o bază materială.

Dispozitiv de emisie-recepție deosebit

Iar acum să facem o călătorie în trecutul îndepărtat. Extrasenzorialul ca fenomen există pe Pământ de tot atât timp de când e și viața. Semnificația lui este suprasensibilitatea. Lumea animală are și astăzi această suprasensibilitate. Câinii și pisicile găsesc foarte ușor casa lor, chiar dacă au fost duși la sute de kilometri. Șobolanii fug de pe navele care se scufundă. Poșta de porumbei nu mai este astăzi utilizată, dar porumbeii nu și-au pierdut darul extrasenzorial.

Omul primitiv, cu siguranță, a deținut oarecare suprasensibilitate, care îi asigura supraviețuirea în condiții primitive foarte vitrege. Dar, în timp, accentul în utilizarea diverselor capacități s-a mutat către capacitățile intelectuale. Homo sapiens devenea mai degrabă o ființă care gândea, decât care simțea. Intellectul a devenit un factor mai important în asigurarea vieții oamenilor decât suprasensibilitatea, care permite nu numai prognozarea dezvoltării viitoare a evenimentelor, dar și generalizarea experienței anterioare și efectuarea de prognoze cu caracter general.

Pe măsura dezvoltării progresului tehnologic, noi am înlocuit capacitățile noastre extrasenzoriale cu noile tehnologii. Drumul a devenit mai ușor de găsit, datorită busolei, gândurile și cuvintele se transmit la distanță nu numai cu telefonul, dar și cu Internetul. Necesitatea zilnică de extrasenzorial a dispărut, iar omenirea a început să-și piardă capacitățile native.

Mai există însă un număr restrâns de oameni, care s-au născut cu darul extrasenzorial sau care l-au moștenit, ori l-au descoperit în urma unui accident psihologic sau mecanic.

Majoritatea oamenilor, la care nivelul mare de inteligență a extirpat chiar și mugurii de intuiție, au început să-i înghesuie și chiar să-i urmărească pe cei cu suprasensibilitate, care sunt din ce în ce mai puțini, din simplul motiv că omului îi este dată acea caracteristică să obțină superioritatea și puterea asupra altor oameni. Iar suprasensibilitatea îi face pe posesori să fie mai vulnerabili în fața celor cu rațiunea mai rece.

Desigur, analiza intelectuală a fenomenelor este înțeleasă de toți, chiar și de individul mediu, în timp ce suprasensibilitatea este percepută ca un fenomen neînțeles și mistic. Iar toți misticii care sunt prieteni la cataramă cu „forța necurată”, după părerea multora, trebuie anatemiizați sau arși pe rug, chiar și în secolul nostru luminat.

În încercările de a înțelege unele fenomene „mistice” de pe poziții materiale s-au întreprins și se întreprind în continuare de mulți savanți. Așa au apărut lucrări științifice, în care se susține: că omul este un dispozitiv de emisie-recepție original. În activitatea cotidiană, diapazonul de recepție și emisie de semnale este limitat la cinci organe de simț. Aceste cinci canale, unui om normal, simplu, îi sunt suficiente pentru trai. Dacă unul dintre canalele de emisie-recepție dă semne de slăbiciune sau destabilizare, atunci omul recurge la o multitudine de adaptări tehnice, care restabilesc capacitățile naturale care pierd din intensitate.

De exemplu, ochelari pentru corecția vederii, aparate auditive care permit restabilirea auzului, aparate speciale care corectează vorbirea. Și toate acestea sunt percepute de către oameni nu ca fiind ceva mistic, ci doar realizări științifice și tehnice.

În normalitate, toate capacitățile omenești – auz, percepția căldurii, vederea la o anumită distanță – au limitări. Dar există exerciții și metode de creștere a capacităților nominale ale omului date de natură, de mărire a diapazonului. Astfel de exerciții și de antrenamente speciale sunt incluse, de exemplu, în pregătirea forțelor speciale și a agenților serviciilor secrete.

Oamenii care au trecut printr-o pregătire specială aud simțitor mai bine decât oamenii obișnuiți, ceea ce le permite să obțină informațiile necesare și să prevină pericolele. Lup-tători bine antrenați din forțele speciale pot să depisteze în întineric emanarea de căldură a dușmanului și chiar să tragă cu exactitate în direcția lui. Până acum tot ce am povestit se referă la cele cinci organe de simțuri cunoscute.

Dar există oameni care aud voci, au vedenii. Societatea acceptă aceste lucruri ca fiind ceva negativ: vorbește despre halucinații auditive sau vizuale, înșelăciunea percepției, iar pe acest gen de oameni îi numește bolnavi psihic. Experiența mea personală, și din spitalul clinic de psihiatrie, și din psihiatria militară, îmi permite să am îndoieli în ceea ce privește unele dogme ale psihiatriei moderne. Îmi permit să afirm că așa-numitele halucinații percepute de oameni sunt altceva, ca și formele și sunetele din realitate. Numai că unii oameni nu le recepționează. Iar alții, care sunt numiți „bolnavi”, sunt capabili „să vadă” și „să audă” vedeniile cu simțurile lor fine, deoarece posibilitățile lor de percepție sunt schimbate și lărgite.

Închiptuiți-vă că un om stă în cameră. În jur este o liniște absolută. El pornește radioul. Camera se umple imediat de voci, de muzică, de cântece sau de orice alt sunet. Dar dacă acest om dă drumul la televizor, chiar și unul foarte vechi, și începe să vadă oameni, peisaje, lupte – generalizând, începe

să audă și să vadă tot, ceea ce până la pornirea aparatelor era invizibil și fără sonor, acum îi umple camera.

Există părerea că fătul are o structură informațională în uterul mamei, orientată multidimensional. Dar, natura, în momentul nașterii, reduce toată percepția multidimensională doar la cinci canale. Iar la extrasenzori, din diverse motive, se deschid sau rămân deschise mai mult de cinci canale.

Unele canale de percepție neobișnuite se deschid și la cei care în societate sunt considerați bolnavi psihic. Informația pe care bolnavul o primește, realmente, are un caracter haotic. Așa poate fi și informația oferită de tehnica audio-video. S-a produs o oarecare dereglare mecanică a reglajelor: radioul sau televizorul emit programe suprapuse, o cacofonie a sunetelor. Tehnicianul repară defecțiunea și aparatul funcționează.

Aparatele nu au emoții. Dar individul, la care reglajul natural se dereglează, simte fie teamă, fie încântare, fiind astfel sub influența deformării informaționale. Comportamentul unui astfel de individ reprezintă oglindirea deformării energo-informaționale. Dar el nu corespunde regulilor societății și face apel la „meșterul în halat alb”, metaforic vorbind, cu șurubelniță în formă de phenazepam, amitriptilină și alte barbiturice. Individul, singur, nu poate să treacă peste dereglaj. Și nu înțelege ce anume s-a întâmplat cu el.

Extrasenzorul, spre deosebire de un bolnav psihic, în primul rând, singur își reglează programul energo-informațional în diapazonul necesar. Iar în al doilea rând, înțelege sau, mai bine spus, simte cum se realizează un astfel de reglaj. Și, în al treilea rând, nu-i este frică. Informația primită este utilizată de extrasenzor în avantajul său sau al clientului, care s-a adresat extrasenzorului pentru oferirea de servicii.

Dar să ne reîntoarcem încă o dată la dezbaterea tehnicii moderne și la posibilitatea transmiterii gândurilor, adică a informației la distanță, deoarece primirea de informații la

distanță este una din caracteristicile specifice ale extrasenzorialului.

Telepatia, cum este denumită transmiterea de gânduri la distanță, poate fi comparată cu metodele de comunicație fără fir. Cândva, inventarea telefonului și realizarea transmiterii mesajului vocal prin fire a fost considerată o minune, minune tehnică, desigur, și nu mistică. Astăzi, comunicarea fără fir este ceva cotidian, chiar și copiii utilizează cu ușurință telefoanele mobile. Comunicarea dintre oameni, în ciuda distanțelor, a intrat în uzual și nimeni nu se mai miră. Ne miră doar disfuncționalitățile unei astfel de comunicări.

În trecutul apropiat al anilor '90, am plecat în Malta, în compania a doi funcționari de rang înalt și specialiști din ministerul de comunicații. Ghidul care ne-a întâmpinat a scos telefonul mobil și a transmis cuiva niște indicații. Tehnicienii din ministerul de comunicații s-au uitat unul la altul și au început să schimbe păreri: Malta – o insulă micuță și are telefonie mobile, iar Rusia cu teritoriile sale uriașe n-o să aibă niciodată.

Tot timpul îmi aduc aminte conversația acestor funcționari, când niște oameni dogmatici și neinformați în ale fizicii neagă extrasenzorialul. Și aceasta, în timp ce chiar și pentru oamenii simpli extrasenzorialul a devenit omnipresent, ca și telefonia mobilă.

Numai extrasenzorii adevărați îi poți număra pe degete. Iar mulțimea de infractori devalidează însăși noțiunea de „extrasenzorial”.

Pe lângă telefonia mobile, a apărut și se dezvoltă intens Internetul – un fel de model manual al dimensiunii energoinformaționale a Pământului. Acea dimensiune energoinformațională despre care au scris Einstein și Vernadțkii. Oportunitățile moderne ale Internetului ne permit cu o simplă apăsare de buton să accesăm această dimensiune

informațională, mai mult de atât, să invităm orice interlocutor la un contact vizual și auditiv în direct. Persoana de care aveți nevoie apare de nicăieri, vă privește de pe monitor, vă vede pe ecranul său și conversează liber, aflându-se la o distanță de mii de kilometri. Misticism?

Dacă s-ar fi vorbit cuiva cu vreo 30 treizeci de ani în urmă despre Internet, cu siguranță acea persoană ar fi considerată fantezistă, iar domeniul, de natura științifico-fantasticului. Așadar, nu trebuie, ascunzându-ne după neinformarea noastră sau lipsa de inerție și cugetare, să vorbim despre extrasenzorial ca despre erezie sau misticism. Mai mult de atât, e timpul să dăm ascultare multor savanți cu autoritate și să punem cercetarea acestui fenomen pe baze științifice concludente.